

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **B. K.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2019, čj. CPR-23365-2/ČJ-2018-930310-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, čj. 2 A 19/2019-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 6. 2018, čj. KRPA-180823-25/ČJ-2018-000022. Správní orgán I. stupně jím rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce trvání 24 měsíců. Řízení o správním vyhoštění se žalobcem zahájil poté, co jej policisté při pobytové kontrole dne 15. 5. 2018 vyzvali k předložení cestovního dokladu. Žalobce předložil ukrajinský osobní doklad; policisté po následné lustraci zjistili, že na území ČR pobývá bez oprávnění k pobytu nebo platného víza.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Namítal, že žalovaný nedostatečně vymezil a zhodnotil zásah do jeho soukromého a rodinného života, pouze konstatoval dobu neoprávněného pobytu a ve zbytku věc posuzoval pouze formálně. Nedostatečně se zabýval i otázkou nebezpečnosti vytýkaného činu

(neoprávněného pobytu) pro společnost. Navíc se žalovaný vůbec nezabýval skutečnostmi, které mu jsou známy z úřední činnosti, zejména z předchozího řízení o správním vyhoštění. Žalobce již v něm upozornil na to, že na území ČR žije jeho přítelkyně, s níž očekává potomka. V nynějším řízení uvedl, že bylo zahájeno řízení o určení otcovství k dceři, která se narodila v roce 2017.

[3] Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že se žalovaný dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vzal rovněž v potaz všechny žalobcem uváděné skutečnosti, včetně toho, že má na území ČR nezletilou dceru, v jejímž rodném listu není zapsán, na jejíž osobní péči se nepodílí a nesdílí s ní domácnost, dosud vůči ní nemá vyživovací povinnost a stýká se s ní sporadicky. Zohlednil i to, že souběžně probíhá řízení o určení otcovství k nezletilé a stanovení výživného. Městský soud se ztotožnil se závěrem, že ani přes tyto skutečnosti nebude napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Skutkový stav ve věci byl zjištěn dostatečně a má oporu ve spise. Žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, je z něj zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil a proč shledal naplnění podmínek správního vyhoštění. Za nedůvodnou měl městský soud i námitku, že se žalovaný nezabýval otázkou nebezpečnosti neoprávněného pobytu žalobce na území ČR pro společnost. Poukázal v této souvislosti s odkazem na existující judikaturu na to, že při naplnění podmínek pro vyhoštění nemají správní orgán prostor pro uvážení, zda správní vyhoštění cizinci uloží či nikoliv.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost s odkazem na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Městský soud se nesprávně vypořádal s námitkami uváděnými v žalobě a pouze převzal závěry žalovaného, které bez dalšího potvrdil, zároveň i nesprávně posoudil uváděné skutečnosti. K neoprávněnému pobytu městský soud pouze konstatoval, že jím stěžovatel naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Zcela nedostatečně se navíc městský soud zabýval žalobní námitkou, že stěžovatel byl vyzván Úřadem Městské části Praha 10 k tomu, aby se dostavil za účelem zapsání do rodného listu nezletilé dcery, avšak tuto výzvu nemohl žalovanému v průběhu správního řízení předložit, neboť jí nedisponoval. S dcerou se může s ohledem na její věk vídat pouze na území ČR, a to jen za přítomnosti její matky. Městský soud na tuto okolnost nereagoval a posoudil jeho neoprávněný pobyt bez dodatečného přihlédnutí ke zmíněné výzvě. Styk s dcerou je stěžovateli v důsledku rozhodnutí o vyhoštění znemožněn, což má zásadní vliv na jejich budoucí životy. Závěr městského soudu v otázce zásahu do soukromého života stěžovatele je navíc neodůvodněný.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na obsah správního spisu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom žádné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] S ohledem na podobu a rozsah uplatněné kasační argumentace je předně nutno připomenout, že Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), přičemž lze poukázat i na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, podle níž preciznost ve formulaci stížních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah

pokračování

rozhodnutí kasačního soudu (viz např. rozsudek ze dne 9. 3. 2016, čj. 3 As 167/2014-41). Jinými slovy, míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť má-li soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námítky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (srov. rozsudky ze dne 2. 11. 2016, čj. 3 As 12/2016-81, a ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 As 73/2006-121). Žalobní (resp. kasační) bod je způsobilý přezkumu v té míře obecnosti, v níž je formulován. Čím je žalobní (kasační) bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce (stěžovatele) spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které jeho argumentaci podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova (stěžovatelova) advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Pokud by totiž rozsudek trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mělo by to za následek nemožnost jeho přezkoumání v rozsahu zbylých kasačních námitek. Rozhodnutí krajského (městského) soudu je dle judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které nebyly v řízení zjišťované či byly zjištěny v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), anebo není-li zřejmé, zda byly nějaké důkazy v řízení vůbec provedeny (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2015 čj. 3 Azs 240/2014-35). O nepřezkoumatelnost se bude jednat také v případě, že soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudky ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007-58, či ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS), anebo pokud ji vypořádal nedostatečně, a z odůvodnění nelze seznat, proč ji posoudil jako nedůvodnou (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44).

[10] V návaznosti na výše uvedené především nelze přehlédnout, že stěžovatel v rámci stručné kasační argumentace sice poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, činí tak ovšem pouze obecně. S možnou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku souvisí toliko námitka, podle níž je neodůvodněný závěr městského soudu v otázce zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Tuto vadu napadeného rozsudku stěžovatel zmiňuje v souvislosti s otázkou tvrzeného otcovství k nezletilé A. H. K této (také poměrně obecné) námitce je nicméně třeba konstatovat, že městský soud otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele v odůvodnění napadeného rozsudku v žádném případě neopomenul a vzhledem k rozsahu a podobě uplatněných žalobních bodů se jí odpovídajícím způsobem zabýval (viz zejm. body 14. a 15. odůvodnění napadeného rozsudku). Napadený rozsudek proto v tomto ohledu výše zmiňované požadavky na přezkoumatelnost splňuje. Lze dodat, že samotná skutečnost, že se městský soud ztotožnil se závěry žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu, resp. souhlasil s jeho argumentací a převzal ji, nepředstavuje bez dalšího vadu odůvodnění rozsudku městského soudu. Městský soud v napadeném rozsudku především podrobně zopakoval zjištěné skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, a dodal, že žalovaný rozhodnutí podložil úvahami, jimiž se řídil, a vyložil, proč shledal naplnění příslušné skutkové podstaty správního vyhoštění. Dále připomněl základní principy, z nichž institut správního vyhoštění vychází, a konstatoval, že v projednávané věci došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu městský soud reagoval i na žalobní námitku týkající se posouzení nebezpečí činu stěžovatele pro společnost. K výše uvedenému lze dodat, že otázka, zda jsou naplněny znaky příslušné skutkové podstaty správního vyhoštění, je plně v rozsahu diskreční pravomoci správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, čj. 8 Azs 109/2017-41). Povinností soudu je toliko přezkoumat, zda správní orgány při správním uvážení nepřekročily jeho zákonné meze, zda je založeno na logické úvaze, jejíž předpoklady byly

řádně zjištěny, a zda se správní orgány dostatečně vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, čj. 6 Azs 304/2004-43, anebo ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46). Jaké aspekty zmíněné úvahy v návaznosti na uplatněné žalobní body měl městský soud v napadeném rozsudku opomenout, však stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí.

[11] Poukazuje-li stěžovatel na to, že se městský soud nezabýval předloženou výzvou Úřadu Městské části Praha 10, aby se stěžovatel dostavil za účelem zapsání do rodného listu dcery, je třeba k tomu uvést, že stěžovatel v žalobě nijak nevysvětlil, z jakého důvodu nemohl výzvu datovanou k 3. 12. 2018 (tedy více než 3 měsíce před vydáním rozhodnutí žalovaného) předložit již v průběhu správního řízení. I v nyní podané kasační stížnosti k tomu toliko uvádí, že ji neměl k dispozici. V žalobě ani v kasační stížnosti navíc nevysvětluje, co má z dané výzvy plynout, a jaký má mít dopad na závěry napadeného rozhodnutí žalovaného (městského soudu). Především ani doposud není zřejmé, že by již byl v rodném listu dcery zapsán jako otec. Z předložené výzvy rovněž neplyne nic, k čemu by městský soud musel při posouzení věci přihlídnout. Zde je třeba opětovně zdůraznit, že žalovaný ani městský soud nezpochybnili, že by stěžovatel byl otcem výše již zmiňované nezletilé. Stěžovatel v této souvislosti poukázal dále na to, že rozhodnutím žalovaného je mu fakticky znemožněn styk s nezletilou dcerou, což bude mít zásadní vliv na život obou. Zde je nicméně nutno připomenout, že stěžovatel netvrdí ani nedokládá, že by byl zapsán v rodném listu dcery jakožto otec (navíc správní soudy v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodují podle skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí). Byť by samozřejmě bylo vhodnější, aby se městský soud v napadeném rozsudku ke zmiňované výzvě výslovně vyjádřil (a sám případně upozornil na její irelevantnost), skutečnost, že tak neučinil, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Ani tato kasační námitka tedy nemůže být důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal uplatněné kasační námitky důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Stěžovatel tedy v dané věci nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu